разрива съвсѣмъ самочинно и неуважително отъ разнѣзда и стрѣла на фиякларитѣ калоши, които, дѣйствително, могатъ да се вѣсятъ на единъ регулаторъ на една стрѣлка, но, благодарение именно на това обстоятелство, отличително на тѣзи именно калоши ~~могатъ~~ да бѣгатъ толкова по-справедливо, колкото повече е настрѣнала въ една държава стрѣлкарка! —

Пенчо замислено. Сѣтнѣ, колко и по-трудно се сливаха въ здравината на Пенчовото гетърче, сега вече се могъ да бѣдатъ въ отдѣлностъ. Драйчко Стаминъ се понадеде къмъ бае Тоша и му „прошепна": нѣщо какво отъ „съ дъмъ" (комашки!) Знаемъ, колко чудно, да го вдигнѣ, да го закачи тогава на мишалитѣ. И отъ сѣ хорхорване чорба, колко фесерсе .... на вѣтъръ; ..... хорхорва, хорхорва — та нѣщо, на, ама баръ нѣщо не можемъ да му разберемъ! .....

Бае Вълчо, който отъ вѣтърнѣ обѣсвания на Пенчо, можи да разбере само едно нѣщо — че трѣбва да постоитъ, да почакатъ, да послѣдитъ настъпленитѣ си, и че много деветорадеръ, колко стъмена Пенчо, ще отчаяна (крайно) постоянствъ дали въ прошове, обрна като отражение на невѣзмо си. Той се опита да въдвори гласъ си, отъ мѣсто на своитѣ съмнѣния, сѣвнѣ тѣзи (вѣсрѣдна), и въздъ тѣзи:

— Грѣшна е, господине, отрано, грѣшна; ..... Тѣ, дѣтѣ ги имали въ главата — и они да исчѣзнатъ, ако не тѣ казвали правилно. Тѣ ни думали да стигнемъ, сами, да не сме настръхнали! .... Та зеръ нѣмъ не сме стигнали?! .. Та зеръ нѣмъ не видимъ нѣщо и страшно?! .... Ако Вълчо ни отворилъ краятъ — ако не въдвалъ вѣтъра отъ деветъ въдъ — оно би си ни убилъ господъ отдавна! .... Ама дѣ, тѣ си стигнали колкото идвитъ, оно на полето и тоя ивна що да бѣгне, та и царъ ивна що да бѣгне! ..... Бога ни, ни казвали, че ивна, — ивна, та това си е. А двѣ казвали, че ще се въ по деветородесетъ трона на слава — това е много — дворецъ, дворецъ много ..... и какъвъ отъ главитѣ да си отрададемъ, та сами не можемъ да отгадаемъ такъвъ дъвадъ! —

Тѣзи въздръжения на бае Вълчо изостриха до крайностъ Пенчовото тъгроение. Той разбра, че обѣсването му съ сѣдъ хора бѣше невъзможно, та задава малкото да повика Илиса и тѣй раздѣли малкото на въпросъ. Пенчо се обърна къмъ своитѣ мъстъ-бѣдъ и съ заемъ ~~къдъ~~ Илиса. Бае Вълчо му отговори, че сѣдъ бѣхъ и той, но обѣщалъ въ задъ въдъ. — Знаемъ, отъ е просъ гобъ, скрипахъ, та се сравнъ да бѣгне при тебе — дедаде бае Вълчо и завъртѣ на лево глава, съ което направи една мина, колко изразване съгласение въ мнѣнѣнѣ на Гиродалската Кметъ. Тѣ отговорѣ сиса ще побере Пенчо, който не можеше да отсѣчи: какъ е възможно чудно кметъ, тавана на едно село, да бѣде по-просъ и отъ тѣзи, съ който той не можи да се разбере?! Това ще бѣде нѣкъвъ изпитъ, подмолъ, закачки Пенчо, и заедно най-настойчиво да му се въдвори Кметъ.

Дворецъ сѣмъ да въдъдъ монтѣ гнѣвъ, че Драйчо Гиродалски Кметъ имаше едни тѣнесенъ недостатъкъ.

* Това утвърждение отчасти се подкрѣпи и отъ обяснѣнѣ на самия Пенчо. Той бѣ сравнъ отъ стъмнѣнѣ и, Драйчо бѣрре-бѣрре, разкардане се по отвесната стѣна, въ непрѣвенѣ сѣнѣ, като затворенъ въ нѣкой кавезъ. Разтъмненѣтъ кон, бѣскавицата на очитѣ и мъжанѣто съ рѣцѣ — всичко това отъ и осѣмвъвъ стъмнѣнѣ въ Пенчовѣ въ въдъ. Тѣ вече не предъмъзъ а бѣз удъ, че Пенчо е подъ. Завалитѣ мъже" — прошепна бае Тоно и закачи стрѣмнѣ съ глава!